

**CHELSEA
MANNING**

README.txt
Mijn verhaal

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC[®] om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Chelsea Manning
Oorspronkelijke titel: *README.txt*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Ed van Eeden
Omslagontwerp: Rodrigo Corral
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: filo / Getty Images
Foto auteur: © Matt Barnes
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1179 0
ISBN 978 94 027 6729 2 (e-book)
NUR 740
Eerste druk oktober 2022

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en [™] zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

De meningen in deze publicatie zijn die van de auteur en weerspiegelen niet noodzakelijkerwijs het officiële beleid of standpunt van het ministerie van Defensie of de Amerikaanse regering. Het feit dat het ministerie van Defensie dit boek heeft vrijgegeven voor openbare publicatie impliceert niet dat het ministerie van Defensie instemt met het materiaal of de feitelijke nauwkeurigheid ervan.

*Dit boek is opgedragen aan de dappere transkinderen voor wie
het een worsteling is om als zichzelf te leven in een vijandige wereld.
Ik ben trots op jullie.*

OPMERKING VAN DE AUTEUR

Ik moet bekennen: ik ben extreem online opgegroeid. In het Amerikaanse leger werd ik opgeleid tot inlichtingenanalist. Ik ben eraan gewend om de volledige context te verzamelen en zoveel mogelijk details te vinden – en te delen. Ik ben ook een voorstander van transparantie en een open overheid. Maar deze autobiografie heeft slechts één enkele bron en één perspectief, en op sommige punten ben ik opzettelijk vaag over specifieke gebeurtenissen of groepen. Sommige namen in dit boek zijn veranderd (ik meld het wanneer dit het geval is). Er zijn dingen die de media openbaar hebben gemaakt over dit verhaal waarop ik geen commentaar kan geven en die ik niet kan bevestigen of ontkennen. Bepaalde details blijven geheim. Ik ben tot op zekere hoogte beperkt in wat ik naar buiten kan brengen.

Ik weet dat dit vervelend kan zijn. Maar ik heb al eerder te maken gehad met de ernstige gevolgen van het delen van informatie die naar mijn mening in het algemeen belang is. Dit boek is een eerlijk verslag van wat ik heb gezien, wat ik heb meegemaakt en wat ik heb gevoeld.

1.

BARNES & NOBLE, ROCKVILLE, MARYLAND

8 FEBRUARI 2010

Het gratis internet bij Barnes & Noble is... niet snel. Vooral wanneer jij je op een gecodeerd netwerk bevindt, knooppunten over de hele wereld pingt om je echte locatie te maskeren en je anonimiteit te garanderen. Maar ik moest er nu eenmaal mee werken. Ik moest bijna een half miljoen incidentrapporten en logboeken van significante activiteiten (SIGACT's) uploaden, die ik uit Bagdad had meegenomen op een geheugenkaart. Dit was elk incidentrapport dat het Amerikaanse leger ooit had ingediend over Irak of Afghanistan, elk geval waarbij een soldaat dacht dat er iets belangrijk genoeg was om het te registreren en te rapporteren. Dit waren beschrijvingen van gevechten met vijandelijke troepen, of van explosieven die ontploften. Er stonden dodentallen in, en coördinaten, en zakelijke samenvattingen van verwarrende, gewelddadige ontmoetingen. Ze waren een pointillistische weergave van oorlogen die nooit zouden eindigen.

Het laadbalkje liep langzaam vol. De Midden-Atlantische staten waren getroffen door een sneeuwstorm, er was een stroomuitval en ik had een ticket voor een vlucht die binnen twaalf uur zou opstijgen, dus dit was mijn enige optie.

Ik had de documenten op mijn camera mee terug gebracht naar

Amerika, als bestanden op een SD-geheugenkaart. Het douanepersoneel van de marine had er niet eens naar gekeken. Om de gegevens te kunnen meenemen, had ik de bestanden eerst op herschrijfbaar dvd's gebrand, gelabeld met titels als *Taylor Swift*, *Katy Perry*, *Lady Gaga*, *Mannings Mix*. Het kon niemand wat schelen. Later heb ik de bestanden naar de geheugenkaart overgebracht, vervolgens met mijn legerkisten de schijven verbrijzeld op het grind buiten de trailers en de scherven ervan in ons brandende olievat gegooid, samen met de rest van het afval.

Zittend op een stoel in het café van de boekhandel dronk ik een *triple grande mocha* en luisterde ik naar elektronische muziek – Massive Attack, The Prodigy – in afwachting van de uploads. Ik moest zeven brokken gegevens verzenden, en elk daarvan kostte tussen de dertig minuten en een uur. De internetverbinding viel zo vaak stil dat ik meerdere keren opnieuw moest opstarten. Ik begon me zorgen te maken dat ik het niet zou redden om alles verstuurd te krijgen voordat Barnes & Noble om tien uur vanavond dichtging. Als dat zou gebeuren, dacht ik, ben ik er klaar mee. Dan is dit voorbij. Dan heeft het gewoon niet zo mogen zijn. Dan gooi ik de geheugenkaart in een prullenbak en probeer ik het nooit meer.

Maar de wifi deed eindelijk zijn werk. Om halftien was het laatste bestand geüpload. Maar dit was niet het moment voor een feestje; ik was doodmoe en moest om halfvier 's ochtends naar het vliegveld om te beginnen aan de dagenlange reis terug naar Irak. Ik liep Barnes & Noble uit. Mijn tassen lagen in mijn huurauto, dus ik sliep gewoon op de achterbank, in de vrieskou, op de parkeerplaats. Daarna bracht ik de auto weg en nam ik de metro naar Reagan National Airport in die vreemde, lege uren voor zonsopkomst.

Ik dacht er niet over na wat er met me zou kunnen gebeuren. Ik probeerde gewoon elke dag te overleven. Dingen beheersbaar houden is iets waar ik goed in was. Ik worstelde met mijn genderidentiteit en werkte in een leger dat het officieel niet toestond dat mensen als ik openlijk in dienst zijn.

Toen ik eind januari 2010 landde in het noorden van Virginia, was ik zowel fysiek als mentaal uitgeput. Ik was opgewonden vanwege dit korte verlof, dat ik even weg kon zijn van Irak en van het werk – en dat ik Dylan kon zien (niet zijn echte naam), mijn toenmalige vriend, die in Boston studeerde. Toen ik naar hem toe ging, was ik nog geen vier maanden in het buitenland geweest. Maar hij was druk met het sociale leven op de universiteit en bleef emotioneel ver van me verwijderd tijdens de paar dagen die ik daar doorbracht. Hij wilde het niet over zaken hebben die iets te maken hadden met onze toekomst. Ik was bang dat onze relatie op haar einde liep en ging terug naar het huis van mijn tante in Maryland.

Ik nam de metro naar Virginia, naar Tysons Corner Center. Ik was er al vaak genoeg geweest – dat is wat je doet in de buitenwijken: je gaat naar het winkelcentrum. Maar deze keer maakte ik onderweg in de auto een foto van mezelf, met een blonde pruik op. Dat was de foto die later, tot mijn ergernis, de hele wereld over zou gaan. Ik dwaalde winkelend door het winkelcentrum. Ik ging naar Burlington Coat Factory voor een paarse jas. Bij Sephora kocht ik make-up. Ik wilde een casual werkoutfit kopen, dus probeerde ik kleding bij Nordstrom en Bloomingtondale's. Daar vertelde ik de verkoper dat ik aan het winkelen was voor mijn vriendin, die ongeveer mijn maat had. Als lunch at ik fastfood, om vervolgens naar huis te gaan, waar ik mijn nieuwe kleren aantrok en de lange blonde pruik opzette. De rest van de dag bracht ik door in koffietentjes en boekhandels, verkleed als vrouw. Ik genoot van de vrijheid, de ontsnapping, de mogelijkheid om de kleding te dragen die ik wilde, om mezelf te presenteren op de manier die ik wilde.

In ieder geval ging mijn transgender-zijn er minder om een vrouw te zijn die gevangen zit in het lichaam van een man, dan om het aangeboren gebrek aan samenhang tussen de persoon die ik me voelde en degene die de wereld wilde wie ik was. In de weken voor mijn verlof had ik me voorgesteld hoe het zou zijn om met lang haar rond te lopen in plaats van met mijn stekeltjes, iets *femme*-achtigs te dragen in

plaats van mijn standaarduniform. Ik keek naar YouTube-video's van transgendervrouwen die hun overgang documenteerden, naast mijn gebruikelijke webbrowsingcircuit: videogames, alternatieve geschiedenissen en wetenschappelijke filmpjes.

Maar ik wilde mezelf niet alleen ontdoen van de beperkingen van een oordelende wereld. Ik had nog iets dringenders aan mijn hoofd, en daarom ging ik met mijn computer bij Barnes & Noble zitten. In die dossiers zaten cruciale onthullingen over de regering, en over de complexe aard van oorlog.

Het uploaden van die bestanden was niet mijn eerste keuze. Ik had eerst geprobeerd om de traditionelere media te bereiken. Dat was een frustrerende beproeving geweest. Ik vertrouwde de telefoon niet en wilde ook niets mailen: het kon zijn dat ik in de gaten gehouden werd. Zelfs telefooncellen waren niet echt veilig. Ik ging naar filialen van winkelketens – Starbucks, meestal – en vroeg of ik hun vaste telefoonlijn mocht gebruiken, zogenaamd omdat ik mijn mobiel kwijt was of omdat mijn auto kapot was gegaan. Ik belde naar de telefooncentrales bij *The Washington Post* en *The New York Times* en probeerde doorgeschakeld te worden naar een verslaggever die zou begrijpen wat ik aanbood. Ik bereikte er een bij de *Post* en we spraken kort. Bij de *Times* heb ik een bericht achtergelaten met mijn Skype-nummer, maar ik heb nooit meer iets teruggehoord. Ik zei alleen dat ik bij Defensie werkte. Ik probeerde het hen te laten begrijpen. *Wat ik heb, is alles over twee oorlogen*, zei ik aan de telefoon. *Zo ziet asymmetrische oorlogvoering eruit, onbewerkt; dit is waar het om gaat*. Ik wilde dat deze informatie werd gepubliceerd in een veelgelezen blad dat zichzelf kon verdedigen.

Maar ik kwam geen stap verder. De verslaggever die ik bereikte begreep de gevoeligheid niet van wat ik wilde blootleggen, dat ik de informatie alleen digitaal kon aanleveren en dat ik niet genoeg tijd had om een zinvolle manier van veilige communicatie op te zetten. Hij begreep ook niet wat end-to-endencryptie inhield; dit was nog

voordat Signal – een gemakkelijk toegankelijke, volledig gecodeerde berichten-app – vaak werd gebruikt door de nieuwsmedia. En hij begreep nog veel meer niet. Hij leek de omvang van wat ik aanbood niet te begrijpen. (Het hielp waarschijnlijk ook niet dat ik zo vaag en niet-specifiek was.)

Nadat het mislukt was bij de *Times* en de *Post*, keerde ik terug naar het huis van mijn tante. Het begon erop te lijken dat ik na al die risico's geen contact meer zou kunnen maken met een verslaggever voordat ik terug moest naar Irak. Maar er was nog een laatste medium dat ik wilde proberen: POLITICO. Ik was van plan om naar het hoofdkantoor te rijden, in het noorden van Virginia, en te proberen er gewoon naar binnen te lopen, een gesprek te krijgen en de gegevens persoonlijk te overhandigen.

Toen begon de sneeuwstorm: *Snowmageddon*, zoals Twitter en het lokale nieuws hem noemden. Washington – niet echt een stad die was voorbereid op winterweer – raakte al snel bedekt met een halve meter sneeuw en de stroom in het huis van mijn tante viel uit. Het leek wel alsof ik nog twee dagen van mijn verlof kwijt was. Ik was helemaal ingesneeuwd. Het internet viel uit. Ik kon niet wachten tot alles het weer deed. Ik stond op het punt terug te gaan naar Irak. En als ik voor vertrek niet deed wat ik wilde doen, zou ik het nooit meer kunnen doen.

Op de laatste ochtend van mijn verlof werd ik wakker en groef ik mezelf het huis uit met alleen mijn gehandschoende handen, omdat ik in het huis geen schop kon vinden. Zo'n twee uur later liep ik de stad Rockville in, waar ik een deeltijddauto huurde bij Zipcar – maar die auto zat vast in een gigantische berg sneeuw. Ik deed er nog eens twee uur over om hem uit te graven, opnieuw met alleen mijn handen. Eindelijk kreeg ik de auto voldoende los om hem uit de sneeuwhoop te rijden, waarna ik op zoek kon gaan naar een bedrijf dat ondanks de storm toch open was – een plek met toegang tot het internet. Het zou praktisch onmogelijk zijn om helemaal naar het kantoor van POLITICO

te rijden, in het noorden van Virginia. Zelfs rondrijden in de buurt was al moeilijk, gezien de omstandigheden van de weg. Maar er was nog een laatste optie.

In 2008, tijdens de inlichtingentraining, had onze instructeur – een veteraan van het Korps Mariniers die voor zichzelf was begonnen – ons verteld over WikiLeaks, een aan radicale transparantie gewijde website. Vervolgens had hij ons geïnstrueerd om die niet te bezoeken. (Later ontkende de instructeur dat hij dit had gedaan.)

Hoewel ik de opstelling van WikiLeaks over transparantie deelde, dacht ik dat het voor wat ik wilde bereiken een te beperkt platform zou zijn. In die tijd hadden de meeste mensen er nog nooit van gehoord. Ik was bang dat informatie op zo'n site niet serieus zou worden genomen. Maar ik had niets bereikt bij journalisten van de traditionele media en ik voelde dat dit de enige optie was die ik nog had. Het hele punt van het blootleggen van deze informatie was immers dat Amerikanen daadwerkelijk aandacht zouden gaan besteden aan wat we aan het doen waren in Irak en Afghanistan. Ik postte een bericht in een van de chatrooms waar ik in zat: ik vertelde dat ik informatie had die met de wereld gedeeld moest worden, over de werkelijke tol van de oorlogen in Irak en Afghanistan. Als antwoord plaatste iemand in de chat een link naar het online-inzendingsformulier van WikiLeaks.

Deze site was het laatste redmiddel voor de publicatie. Maar omdat ik nog maar een halve dag verlof had, was het nu of nooit. Ik voelde me volkomen alleen, maar ik was optimistisch en ervan overtuigd dat de samenleving er baat bij zou hebben – als de informatie tenminste de nodige aandacht zou krijgen.

Ik probeerde een paar Starbucks-filialen in de omgeving, maar had geen geluk. Uiteindelijk reed ik – om ongeveer twee uur 's middags – langs een Barnes & Noble-boekhandel waarvan ik wist dat die gratis wifi had. Ik ging er zitten, haalde mijn laptop tevoorschijn en opende een afgeschermd browser.

Iedereen weet inmiddels – door wat er met mij is gebeurd – dat

wanneer je zulke dingen aan het licht brengt, de regering zal proberen je volledig kapot te maken en je voor al het mogelijke zal aanklagen. ‘*Nuts and sluts*’ is de term die de overheid vaak gebruikt om mensen af te schilderen die informatie lekken: ze zijn gek, dronken of op de een of andere manier seksueel van het pad af.

Maar wat ik probeerde te doen, was nog nooit eerder gedaan. Daarom waren de gevolgen ervan onbekend. Daniel Ellsberg, die tijdens de Vietnamoorlog de Pentagon Papers had onthuld, hoefde niet de gevangenis in, vanwege illegale bewijsvergaring door Nixons Witte Huis (dat een inbraak in het kantoor van zijn psychiater had bevolen, op zoek naar informatie die Ellsberg in diskrediet zou kunnen brengen). Er was nog nooit iemand de gevangenis in gegaan voor dit soort dingen. Op dat moment had ik nog nooit van Ellsberg gehoord, maar ik was me zeer bewust van het verhaal van Thomas Drake, een NSA-klokkenluider die was vervolgd onder de Espionage Act. Er waren aanklachten tegen hem ingediend waarop een gevangenisstraf van vijftig jaar stond, maar kort voor het proces had hij een overeenkomst gesloten waardoor hij eraf kwam met een proeftijd en een taakstraf.

Ik heb de mogelijke gevolgen natuurlijk afgewogen. Als ik werd betrapt, zou ik worden vastgezet, maar ik dacht dat ik hooguit zou worden ontslagen of mijn veiligheidsbevoegdheden zou verliezen. Ik gaf om mijn werk, en het was een beangstigend idee dat ik mijn baan kon verliezen, omdat ik dakloos was geweest voordat ik in dienst ging. Maar ik dacht: als ik voor een militaire rechtbank kom te staan, zal dat alleen maar schadelijk zijn voor de geloofwaardigheid van de overheid zelf. Ik heb nooit echt rekening gehouden met de mogelijkheid dat ik een leven lang de gevangenis in zou gaan, of erger.

De vier maanden die ik in Irak had doorgebracht, hadden de manier waarop ik aankeek tegen de wereld en deze oorlogen veranderd. Elke avond werd ik om tien uur wakker in de woestijn. Dan liep ik van mijn kleine trailer naar het kantoor – een basketbalveld uit het Saddam

Hoessein-tijdperk, dat het leger had omgebouwd tot een centrum voor inlichtingenoperaties. Ik gebruikte drie verschillende computers – waarvan er twee geheime informatie bevatten – om e-mails te lezen en beeldverslagen te bekijken van wat er in Oost-Bagdad gebeurde.

Het bekijken van de rapportages was als drinken uit een brandslang: het leger gebruikte minstens een dozijn verschillende inlichtingen-, bewakings- en verkenningsdiensten. Die leverden de analisten allerlei verschillende beelden aan van de stad, en van de mensen en plaatsen die we in de gaten hielden. Mijn taak was om – zonder emotionele betrokkenheid – te analyseren welke impact de militaire beslissingen en personeelsbewegingen hadden op deze gigantische, bloederige ‘*war on terror*’. Maar de dagelijkse realiteit van mijn werk had meer weg van het leven op een eerstehulpafdeling.

Ik had uren besteed aan het napluizen van alle aspecten van het leven van de Irakezen die overal om ons heen stierven: hoe laat ze ’s ochtends opstonden, hun relatiestatus, hun behoefte aan eten en alcohol en seks, de eventuele politieke activiteiten van henzelf en van iedereen met wie ze digitaal omgingen. Ik bekeek elk stukje van hun leven. Soms wist ik meer over hen dan zij waarschijnlijk over zichzelf wisten. En ik besepte dat wij – het bezettingsleger – eigenlijk geen fuck om hen gaven. Ik kon met niemand buiten mijn eenheid praten over mijn werk. En ook niet over dit conflict, dat in niets leek op het conflict waarover ik thuis had gelezen of dat ik op het tv-journaal had gezien voordat ik in dienst trad.

Het idee dat de informatie waartoe ik toegang had echte macht inhield, spookte steeds vaker door mijn gedachten. Als ik het probeerde te negeren, kwam het toch terug. Mensen deden net alsof de zeven jaar van het conflict de moeite waard waren geweest, ondanks alle verloren Amerikaanse levens en de nog steeds niet getelde verloren levens van Irakezen en Afghanen. De autoriteiten waren verdergegaan. Er was een recessie gaande. Mensen thuis raakten alles kwijt. Het debat over de gezondheidszorg was elke avond op het nieuws.

En toch waren we daar nog steeds aan het kloten. Er gingen nog steeds mensen dood. In alle scenario's die ik in gedachten uitspeelde, zouden we er nog vele jaren zijn. Zelfs als we zouden proberen troepen terug te trekken, zou elke opflakking – en die zou er beslist komen – een terugkeer naar een grote troepenaanwezigheid vereisen, en dus meer doden met zich meebrengen. Het hele systeem was zo opgezet dat het grote publiek dat nooit echt zou begrijpen.

Ik werd voortdurend geconfronteerd met twee verschillende realiteiten: de realiteit die ik zag en de realiteit die de Amerikanen thuis geloofden. Veel van de informatie die zij ontvingen was vervormd of onvolledig. Die onverzoenlijke verschillen werden voor mij een alles-verslindende frustratie.

Het is niet mogelijk om bij een inlichtingendienst te werken en je niet voor te stellen dat je de vele geheimen onthult die je meedraagt. Ik kan niet precies aanwijzen wanneer dat idee voor het eerst bij me opkwam. Misschien was het toen ik werd blootgesteld aan echt geheime informatie, direct na de basistraining in 2008, toen ik net in opleiding was om informatieanalist te worden. Het is alsof je daarmee een grens hebt overschreden, een deur hebt geopend: je hebt kennis die je niet kunt *ontweten*, en dat geeft je macht over de overheid – maar het geeft de overheid ook macht over jou. Je bent getraind en getest, en het idee dat je niemand ooit iets mag vertellen over wat je doet, is je krachtig ingeprent. Dat bepaalt gaandeweg hoe je over alles denkt, hoe je je in de wereld gedraagt. Maar een verbod is kwetsbaar, vooral als de kaders willekeurig lijken.

Of misschien werd de eerste kiem van het idee wel gelegd toen ik gestationeerd was in Fort Drum, in de staat New York, nog voordat ik ooit voet in Irak had gezet. Ik vervoerde een partij harde schijven met geheim materiaal in een grote doos; in de zomerhitte begon ik me er zorgen over te maken wat er zou gebeuren als ik het zou verknallen en de doos ergens onbeheerd achterliet. Als iemand zo'n verdwaalde har-

de schijf met geheime informatie zou oprapen en er toegang toe kreeg, wat zou er dan gebeuren? Ik wist natuurlijk dat er consequenties zouden zijn voor mij persoonlijk. Een serieus onderzoek, beschuldigingen van nalatigheid, wellicht een degradatie. Misschien zelfs ontslag.

Maar wat zouden de gevolgen zijn als de desbetreffende informatie naar buiten kwam? Zou er echt iets gebeuren als die obscure memo's en onsamenhangende rapporten openbaar werden gemaakt? Ik kende de officiële versie van de redenen voor geheimhouding – we waren getraind om dat als een zaak van leven of dood te zien – maar ik had er moeite mee me voor te stellen dat er in de echte wereld écht iets schadelijks mee kon gebeuren. Meer en meer begon ik na te denken over de reden waarom er zoveel informatie geheim werd gehouden. Waarom bewaarden we zoveel geheimen? Er leek geen consistente interne logica te zijn voor geheimhoudingsbeslissingen.

Maar hoe willekeurig de kaders daarvoor waren, werd me pas zes weken nadat ik in Irak was aangekomen volledig duidelijk. Onze persdienst had me gevraagd een historisch rapport te maken, een enorme evaluatie: een analyse, compleet met gedetailleerde voorbeelden van alle belangrijke acties die de voorafgaande twee maanden in Irak hadden plaatsgevonden.

Zeven uur later gaf ik het aan een majoor en een luitenant-kolonel, in een koeriersdoos voor geheime stukken. De persofficieren gingen er snel doorheen en vonden dat het er prima uitzag. In één keer verwijderden ze alle 'geheim'-stempels. Ik vroeg hun wat ze aan het doen waren.

Ze zouden het naar de Iraakse pers sturen. Ik schrok. Het inlichtingenrapport dat ik alleen voor interne doeleinden had gemaakt, was nu ineens een evaluatie voor de pers. Aantallen slachtoffers, incidenten, details, alles.

We hadden een paar succesvolle maanden gehad, vergeleken met de status quo, en de publiciteitsafdeling wilde dat bekendmaken. Dit rapport was gunstig voor het leger. Er stond geen gevoelige informatie

in, hadden ze besloten, niets wat wereldwijde gevolgen zou hebben – maar waarom was het dan aanvankelijk als geheim bestempeld?

Ik vroeg een persvoorlichter waarom hij de geheimhoudingswaarschuwingen eraf haalde en hoe hij dat zo snel kon doen. Zijn antwoord – een eerlijk, bondig antwoord – is me sindsdien bijgebleven: het geheimhoudingssysteem dient volledig het belang van de Amerikaanse overheid, dus als het in het belang van de persafdeling is om ergens de geheimhouding van op te heffen, doen we dat. Het geheimhoudingssysteem, leek hij met andere woorden te zeggen, is er niet om geheimen veilig te stellen, maar om de media te controleren. Ik realiseerde me dat ik niet de enige was die vond dat dit materiaal niet geheim hoefde te zijn; dat gold ook voor de hogere regionen – althans wanneer hun dat zo uitkwam. Op dat moment begon ik me af te vragen of het publiek ook niet de beschikking zou moeten hebben over dezelfde informatie als die ik had. Als wij journalisten van het volledige plaatje op de hoogte stelden wanneer ons dat uitkwam, waarom zouden we dat dan niet de hele tijd doen? Dit was immers historische informatie.

Die maand begon ik met het downloaden van rapporten van alle significante activiteiten (SIGACT's) uit Irak en Afghanistan – een uitgebreide versie van wat onze persafdeling bereid was vrij te geven. Die rapporten bevatten, als geheel, iets wat veel waarachtiger weergaf hoe die twee oorlogen er echt uitzagen.